

Ὅτε δὲ ἴσταται ὄρθιος παρατηρῶν τὴν εὐρείαν ἔκτασιν τῶν θαλασσῶν, καὶ ἐνῶ συλλογίζεται τὸ ἄπειρον τοῦτο θέαμα, ὅπερ τὸν διαχωρίζει ἀπὸ πᾶν ὅτι ἀγαπᾷ θλιβερόν στεναγμόν ἐκβάλλει ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ συντρίβοντα αὐτήν.

Ἐνίοτε νομίζει ὅτι παρατηρεῖ πλοῖον ἀναπεταννύον τὰ ἱστία αὐτοῦ εἰς τὸ διάστημα, προσηλώνει τὰ βλέμματά του ἐπ' αὐτοῦ, κατακλίνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, συνέχει τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ, ἐλπίζει... τραυλίζει... δέεται, καὶ ὅταν ὁ δῶν ἥλιος διασκορπίσῃ τὰς φαντασιώδεις ἐκείνας μορφάς, ἐπιθυμεῖ νὰ κρατῇ εἰσέτι ταύτας, καὶ νὰ παρατείνῃ μέχρι τῆς αὔριον τὴν ἀπαυῶσαν αὐτὸν πλάνην· συχνάκις γράφει ἐπὶ τῆς ἄμμου, διὰ ξύλου, μετὰ δυσκολίας ὀξυθέντος, τὸ ὄνομα τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, ἣν διὰ παντὸς ἀπώλεσεν.

Συχνάκις προφέρει τοῦτο, συνδιαλέγεται μετὰ τῆς προσφιλοῦς ἀναμνήσεως αὐτῶν καὶ νομίζει ὅτι τὰς ἀκούει, ὅταν ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

Ὅταν βαθὺς ὕπνος κατεπραῖνεν ἐπὶ τινος ὥρας τὴν ταράχην τῶν σκέψεων αὐτοῦ, ἐγείρεται, καὶ ἀναπολεῖ αὐτὰς πάλιν... ἐπαναφέρεται ὑπὸ εὐεργετικοῦ ὀνείρου εἰς τὴν ἀνησυχουσαν αὐτοῦ οἰκογένειαν, βλέπει τὰ ἡδέα δάκρυα τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ ἀδελφῆς καὶ νομίζει, ὅτι τὸ ὕγρον αὐτῶν ἔχνος καθυγραίνει εἰσέτι τὸν κόλπον αὐτοῦ.

Κλαίει πάλιν, ἀλλὰ τὰ δάκρυά του πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ κοριοῦ.— Εἶναι μόνος.

Μετ' ὀλίγον τὸν βλέπω κατακλινόμενον ἐπὶ ξηρᾷ ἄμμου, ἀκίνητον ἕνεκα τοῦ ἄλγους καὶ τῆς λύπης καὶ ὑφιστάμενον τὰς μακρὰς ἀγωνίας τοῦ θανάτου. Ἡ ἀσθένεια ἐκοίλανε τὰς παρεῖδαι αὐτοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰσὶν αἰμοσταγεῖς, τὸ στῆθος αὐτοῦ ἐξογκοῦται, δι' ἐπιμόχθου ἀναπνοῆς, τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἀπαξηραθέντα ὑπὸ πυριφλεγῶς δίψης, ἀναδίδουσι πνοὴν πεπυρωμένην καὶ ὅταν αἰσθάνεται ὅτι ἅπαντα τὰ ἐλαττήρια τῆς ὑπάρξεώς του μέλλουσι νὰ καταστραφῶσι, περιάγει περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἀπαίσιον, τὸ ὁποῖον λυπεῖται, διότι δὲν εὐρίσκει φίλον.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

MIGNON

(ἐκ τῶν τοῦ Γκαίτε)

Ξέρεις τὴ χώρα ποῦ οἱ καρποὶ τῆς λεμονιάς ἀνθίζουν,
Ποῦ πράσινης πορτοκαλλιάς τὰ μῆλα κοκκινίζουν,
Ἀπὸ γαλάζιο οὐρανὸ φουσᾷ δροσάτο ἀγέρι,
Ἡ ῥοδοδάφνη καὶ ἡ μυρτιά φουντόνουν ταῖρι ταῖρι.
Τὴν ξέρεις;

Ἐκεῖ πέρα

Ποθῶ μαζὺ σου νὰ ἐλθῶ, ἀγάπη μου μὲ μέρα.

Ξέρεις τὸ σπῆτι, ποῦ τὴν σκεπὴ κολῶντες τὴν κρατοῦνε,
Καὶ μέσα τὰ δωμάτια χρυσᾷ λαμποκοποῦνε,
Καὶ μαρμαρένγια ἀγάλματα στέκουν καὶ μὲ κυττάζουν,
«Τί σοῦκαμαν, πτωχὸ παιδί,» ὥσῃ νὰ μοῦ φωνάζουν.
Τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖ πέρα

Ποθῶ μαζὺ σου νὰ ἐλθῶ, προστάτη μου, μὲ μέρα.

Ξέρεις ἐκεῖτο τὸ βουνό, μὲ σύννεφα στὴ βάχη,
Τὸ ἄλογο στὴν καταχνιά τὸ δρόμο ταῖρη ψάχει,
Καὶ μέσα σὲ βαθειὰς σπηλιάς οἱ δράκοντες κοιμοῦνται,
Κυλοῦν οἱ βράχοι καὶ μαζὺ ἡ ρεμματιάς κυλῶνται.
Τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖ πέρα

Ἐκεῖ μᾶς φέρνει ὁ δρόμος μας, θάρθῃ κέγῳ, Πατέρα.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(ἐκ τῶν τοῦ Heine)

Ὁχρὸν τὸ τρέμον φύλλωμα δονεῖται
Καὶ καταπίπτει ἐπὶ γῆς ξηρῇ.
Γλυκὸ πᾶν ὅ,τι φεῖ! καὶ ἐρωτῶλον
Μαραίνεται, πίπτει νεκρῶν.

Ἡ κορυφὴ τοῦ δάσους κατοπερίζει,
Ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου θλιβεράν.
Τὸ θνησκον θέρος ἀσπασμοὺς τῷ στέλλει,
Καὶ δι' ἐσχάτην πλην φοράν.

Συγκίρηνσις ἐκ βάθους τῆς καρδίας
Καὶ δάκρυ μὲν θολοῦ τὸν ὀφθαλμόν.
Τοῦ δάσους ἡ εἰκὼν μάταια μιμνήσκει
Τὸν ἰδικόν μας χωρισμόν.

Ὁφείλον τὰ φῆσω καὶ ἐγνώριζον
Ὅτι θάπτεθρησκες, φίλη χρυσῇ.
Ἐρῶ ἐγὼ τὸ φθῖνον ἤμην θέρος
Τὸ θνησκον δάσος ἦσο Σῶ.

(Φίλος ἀπὸν).

Τῷ ἀπόντι φίλῳ μοι Γ. Κ. Σ.

Μόνον μὲ χίλιους λογισμοὺς στὸ δένδρο ἀποκάτον
Στὸ δένδρο ποῦ καθόμασθε τὸ μοσχομυρισμένο
Μὲ σύντροφο τὴν συμφορὰ, καὶ ἐλπίδα τοῦ θανάτου,
Ἐλα νὰ βρῆς τὸ φίλο σου τὸν πολυπικραμένο.

Δὲν πάω πλὴν ἐκεῖ ποῦ πᾶν χαροῦμενοι οἱ φίλοι
Ν' ἀκούσουν χίλιαις μουσικαῖς καὶ τῆς χαρᾶς τραγούδια,
Θάμαι νυκτόπουλο κοτὰ σ' ἀηδόνια τοῦ Ἀπρίλη
Καὶ κυπαρίσσι θλιβερό σὲ δροσερὰ λουλούδια.

Τὸ νοιώθω μόνος μου, γι' αὐτό, πάντα καὶ ἐγὼ μονάχος
Ὁ δόλος ἀποφάσισα νὰ τρέχω ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Ὅπου 'ρε μαύρη μοραξιά, χορταριασμένος βράχος
Κ' ἐκεῖ γράφω τὸ πόνο μου μὲ τὸ πικρὸ μὲν δάκρυ.
Ἐν Πειραιεῖ ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος.

Εἰς τὴν ἐορτὴν της.

Μετὰ σοῦ καὶ ἐγὼ, φιλότατη, εἰς τὴν ἐορτὴν σου χαίρω
Καὶ ἐν ῥόδῳ ἐπὶ ταύτῃ γηθοσήτως σοὶ προσφέρω
Ἴδε πόσον εἶν' ὠραῖον; πῶς ἡ θέα του εὐφραίνει,
Καὶ ὅς μὴ καλεῖται Ἑλένη.

Ναί, δὲν λέγεται Ἑλένη, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ἄρωμά του,
Κρύπτει ἔρωτος μαρίαν κρύπτει δέλεαρ θανάτου.
Κ' εἰς τὰ τόσα θέλητρά του εἶνε πόνοι κεκρυμμένοι
Ὅπως εἰς ἐσὲ Ἑλένη.

Τίς εἰς τὸ μειδιάμα σου δὲν μαγεύεται τελείως,
Καὶ δὲν πίπτει πόνον θῆμα, καὶ στενάζει αἰωνίως;
Εἶσαι ὡς ἐκεῖνο, φίλη, ποῦ νεκροῦ ἐνῶ εὐφραίνει
Εἶσαι ῥόδον καὶ Ἑλένη.

Ἐν Πειραιεῖ ἄλλοτε ποτέ.